

ספור החויה של אורית

בְּחִפְזָהּ הִפְסִיחַ נְסֻעָתִי עִם יְלָדֵי רָמָה וְרוֹן לִכְנָפֶיךָ. שְׂטָנוּ שָׁם
בְּסִפְיָנָה, שָׁחִינוּ קִצָּת, וְהִלְכְנוּ לְטִיִל עַל הַחוּף. רָאִינוּ לְהַקּוֹת
צְפָרִים, שָׁכַנְרָאָה, שָׁבוּ לְאַרְצוֹתֵיהֶם מֵאַפְרִיקָה. נִהְנִינוּ מְאוֹד
מִהַחֲפָזָהּ, וְאָנִי מִמְלִיצָה מְאוֹד לְנִסְעֵ לִכְנָפֶיךָ לְחֲפָזָהּ, בְּעֵקֶר
בְּתַקּוּפָה זוֹ שֶׁל הַשָּׁנָה, כְּשֶׁעֲדִין לֹא כָּל-כָּד חֵם. זוֹ חֲפָזָה מִתְאַיְמָה
גַּם לְצַעֲרִים וְגַם לְמִבְגָּרִים.